

1. Brussel, België

'Daan, Daan.' Laura komt met grote passen de trap aflopen en laat de deur naar de woonkamer open staan. Daniel hoort zijn vriendin niet aankomen, hij hangt lekker onderuitgezakt op de bank en leest wat Twitter te melden heeft. *Beautiful Day* van U2 staat zo hard dat geen ander geluid tot hem doordringt. Door de blijmoedige rock mee te zingen, glijdt de stress van de werkweek langzaam van hem af. Hij ziet Laura pas als ze pal voor hem staat en hem een tikje tegen zijn knie geeft. Daniel trekt een van de witte dopjes uit zijn oor. 'Schat, heb je even?' Zijn vriendin oogt nerveus. Daniel legt bezorgd de tablet naast zich neer.

'Niets ergs hopelijk.'

'Nee, integendeel, ik ben net door personeelszaken gebeld over mijn sollicitatie,' klinkt het opgewonden. 'En wat denk je? De commissie is er al uit en wil me een weekend vol spanning besparen.' De ranke brunette laat zich naast hem in de bank zakken en legt haar hand op Daniels pols. Ze kijkt hem met grote ogen strak aan. 'Daan ik ben het geworden!' Laura steekt haar handen in de lucht en schreeuwt het uit. 'Shanghai here we come.'

Dus toch? Allerlei gedachten vechten in Daniels hoofd om voorrang. Hoe moet het nu verder met zijn adviesbureau? Een expatbaan klinkt als een hoofdprijs maar hoe zal de werkelijkheid zijn, financieel, voor hem? Vaak worden dingen te rooskleurig afgeschilderd... En China, wat moet hij daarvan denken? Niets dan clichés schieten hem te binnen, eigenlijk weet hij weinig zinnigs te vertellen over het nieuwe thuisland en de meer dan een miljard bewoners. Daniel herpakt zich.

'Wat fijn schat.' Hij omhelst en kust Laura. Jaren terug alweer, bij de eerste date in Antwerpen, hadden ze gesproken over hun toekomstplannen. Laura's droombaan was een combinatie van China en economie, zo vertelde ze. Voor zo'n baan zou ze België verlaten en ze had Daniel aangekeken om te zien of hij beseftte dat dit voor hem gevolgen zou kunnen hebben.

'Daan, serieus, je weet zeker dat je nog steeds achter mijn keuze staat?' Ze kijkt hem wat ongemakkelijk aan. Hij vermoedt dat zijn reactie enthousiaster had moeten zijn maar wennen aan veranderingen kost hem altijd tijd.

'Natuurlijk.' Eerlijk gezegd heeft hij er door de aanhoudende tegenslag in het project waar hij nu aan werkt nog weinig over nagedacht, en hij had stiekem misschien wel gehoopt dat het China-avontuur zou overwaaien.

'We moeten snel trouwen anders krijg je geen verblijfsvisum, daar hebben we het over gehad... Gaaf, ik vind het ongelofelijk, andere sollicitanten waren zo goed, ik wilde in de tweede ronde bijna opgeven.'

'Ja, dat weet ik nog. Blijkbaar heb je indruk gemaakt... en op het juiste moment de